

rập. Đường như Tiểu Doanh cũng nghe thấy nên ra hiệu cho chàng cúi đầu xuống.

— Anh ơi, anh hôn em đi.

Văn Bình chưa xót hôn vào đôi môi lạt bặt của nàng. Nàng nhắm mắt lại. Máu vẫn trào ra. Tiểu Doanh thều thào :

— Chào anh ở lại !

Rồi nàng ngoẹo đầu sang bên. Sau lùm cây đen sì, một toán người xông xộc chạy đến. Văn Bình té tái ngoảnh nhìn Tiểu Doanh lần cuối.

VI

Chiếc phi cơ bí mật

ĐÈN điện sáng trưng trong phòng chỉ có hai người. Người đàn ông thì dong dỏng cao, mặt dài, lông mày rậm, một bên tóc đã bạc. Hắn ngồi sa cái bàn sắt sơn xanh, bên trên kê đầy máy móc.

Đối diện hắn là một thiếu phụ.

Tuổi thật nàng gần bốn mươi nhưng bề ngoài nàng trẻ hơn nhiều. Đặc điểm của nàng là nước da trắng, tuy không trắng như da trứng gà bóc nhưng cũng đủ làm người sinh trưởng xứ đồng chua nước mặn phải thèm thường. Mắt nàng luôn luôn mọng ướt, đường như được nặn ra chỉ để nũng nịu với đàn ông.

— Xong chưa anh ? Nàng hỏi.

Người đàn ông gạt đầu :

— Sắp xong.

Bất ngờ, người đàn ông ngàng đầu quan sát thiếu phụ. Cổ nàng cao, chưa có nếp nhăn mặc dầu

nàng sinh nhiều con và con đầu đã gần 20. Nàng có thói quen mặc áo hở nửa ngực, khiến bọn con trai 17, 18, đang còn ngây thơ cũng nỗ đăm đăm mắt; người đàn ông không ngăn được xúc cảm khi thấy bộ ngực phập phồng của nàng dưới làn áo voan mỏng dính. Nàng là vợ hần, nhưng từ nhiều năm nay dường như có bức thành ngăn cách hai người. Thiếu phụ lại hỏi:

— Anh về ngay được không?

Hần đáp:

— Được. Ở nhà, anh đã ra lệnh tăng cường biện pháp an ninh.

— Vì vụ lão Hoàng?

— Phải, vì vụ lão Hoàng.

— Tại sao văn phòng lại báo cáo là lão Hoàng đã chết dưới đồng gạch vụn?

— Kế hoạch của ta đã được thi hành trọn vẹn. Trụ sở của Sở Mật vụ gần phi trường Tân sơn nhất đã bị mina muối giạt đổ tan tành. Phải bởi gạch vụn ra mới biết được lão Hoàng thiệt mạng hay đã trốn thoát. Nhưng theo anh nghĩ, lão Hoàng ma quái đã trốn thoát.

— Trời ơi!

— Em đừng sợ, lão Hoàng chưa hẳn là đối thủ bậc nhất của ta. Phen nay ta sẽ đại thắng.

Thiếu phụ không đáp, mặt cau lại, những nét khả ái đã biến dấu mất. Mắt nàng tóe ra tia lửa dữ tợn, khiến ai đứng gần phải có cảm tưởng nàng là một hung thần núp sau bề ngoài ẻo lả của người

đàn bà chân yếu tay mềm.

Nàng xoa tóc đứng trước tấm gương lớn. Nhìn bóng mình trong gương, nàng uốn ngực hãnh diện. Nàng vẫn tự hào có tài chinh phục được những người đàn ông cứng cỏi nhưt. Vậy mà có lần nàng đã thất bại nặng nề. Nàng tìm đủ cách chinh phục Văn Bình, một điệp viên hữu danh, đề lời cuốn chàng về phe nàng, nhưng Văn Bình vẫn đứng vững, và chàng đã lên đường đi đâu không biết.

Nàng hỏi chồng, giọng gay gắt:

— Anh biết Văn Bình hiện ở đâu không?

Người chồng giật mình:

— Z. 28 ấy à?

Nàng bật cười:

— Anh sợ Z.28 lắm ư?

Người chồng châm điếu thuốc lá Mỹ:

— Sợ thì không, nhưng có hẳn ủng hộ vẫn hơn.

Lão Hoàng đa mưu túc trí nhưng nếu thiếu Văn Bình thì cũng chẳng làm được gì nên chuyện.

Người đàn ông rít một hơi thuốc lá dài. Từ nãy đến giờ, hần hút gần hết bao thuốc, lưỡi bông rộp, song không chịu ngừng. Nghĩ đến những việc vừa xảy ra, hần cảm thấy không yên tâm. Tuy trước mặt vợ nói cứng, hần vẫn lo ngại sự đối kháng ghê gớm của Sở Mật vụ.

Hần lầm bầm một mình:

— Nội đêm nay sẽ biết.

Trông chồng gọi, thiếu phụ quay lại:

— Anh dặn gì em ?

Người đàn ông đáp :

— Không

Thiếu phụ tiếp tục uốn éo trước gương. Mỗi ngày, nàng tự ngắm nghía hàng trăm lần. Nhiều lần thích thú, nàng cởi bỏ hết y phục để tự do chiêm ngưỡng những đường cong còn nguyên vẹn trên tấm thân xấp xỉ tứ tuần.

Người ta đồn đãi sở dĩ nàng giữ được vẻ tròn trịa của thời con gái là do luyện tập thể dục thương xuyên dưới sự hướng dẫn của các chuyên viên danh tiếng từ Thụy sĩ tới; hơn thế, nàng lại chịu khó ăn khem. Nhưng sự thật lại khác. Nàng có luyện tập thể dục thẩm mỹ song chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi. Tính nàng chóng chán, nàng chán chung thủy với chồng hoặc với tình nhân nên chán cả thể dục làm đẹp. Nàng cũng không hề ăn khem. Bữa ăn của nàng luôn luôn thừa mứa cao lương mỹ vị. Và nàng không hề thuê người mù dấm bóp thường xuyên.

Bi quyết trẻ đẹp của nàng chỉ riêng nàng biết sau một chuyến du hành ẩn danh vòng quanh thế giới. Nàng đã ghé thăm những nơi được coi là thạch động tình yêu, như bộ lạc I-gô-rô tại Phi luật tân với phong tục trai gái chung chạ tự do để khám phá hạnh phúc trước ngày cưới xin ; như các bộ lạc bán khai khác ở Ba tây, Công-gô và Tân thế giới trên Thái bình dương... Nhưng phải đến khi đến Phi

châu nàng mới tìm thấy bí quyết.

Tại miền rừng rú Phi châu có một sắc dân thiểu số lạ lùng, nam nữ từ khi bắt đầu biết yêu đã được phép ăn ngủ tập thể trong một căn nhà « hợp cần » riêng, gọi là bukumatula. Trai gái có quyền thực hành đạo vợ chồng đầu sau này họ không thành chồng vợ. Ba ngày trai gái thanh niên ở nhà với cha mẹ, ban đêm đến nội trú trong bukumatula. Đàn ba thuộc bộ lạc lạ lùng này hưởng thụ khoái lạc tự do mà thân thể không bị tàn phá là do được uống một thứ rượu ngâm bằng rễ cây đào trong rừng. (1)

Nàng lưu lại Phi châu, sai người chế tạo rượu thuốc rồi mang về Sài gòn uống. Nàng giữ kín bí quyết, không cho ai biết.

Người đàn ông khoác cái áo tơ mưa màu xanh lá cây, đến bên vợ, âu yếm hôn vào vai nàng.

Thiếu phụ lặng yên cho chồng hôn. Hôn vợ xong, người đàn ông bỗng thấy máu nóng chạy rầm rập hai bên thái dương. Không phải vì dục vọng nổi lên trong lòng hấn mà chính vì hấn vừa nhớ lại những chuyện đời bại xảy ra chung quanh cuộc sống của người đàn bà bất trị.

Từ thuở về với hấn, nàng đã bỏ nhà đi chơi đêm nhiều lần. Hấn biết nàng có nhân tình : song vì gắp rủi tuổi vợ hấn đành nín thinh, không phản đối. Lâu dần, thái độ im lặng của hấn đã bị người

(1) Đó là bộ lạc Trobiander

đàn bà coi là sự đầu hàng vô điều kiện. Nàng dám ra chơi bởi nhiều hơn.

Đến khi thần may mắn đưa hẳn lên chức vụ cao cấp Nàng không cặp kè với bọn thanh niên cùng tuổi nghèo túng nữa nhưng lại sẵn sàng ngã vào lòng những kẻ khôi ngô và khỏe mạnh có chức tước. Vì muốn giữ tiếng tăm, hẳn phải giả ngây, giả dại. Nhưng đêm nay, hẳn nổi máu ghen trong lòng. Từ ba chục năm nay hẳn chưa hề biết ghen.

Người đàn bà đọc thấy ý nghĩ gay gắt trong tia mắt chồng. Nàng mân mê sợi tóc bạc trên trán chồng, nũng nịu :

— Anh ghen em phải không ? Ô trẻ con quá !

Người đàn ông thở dài chụp mũ nỉ lên đầu rồi bước ra cửa. Một tên vệ sĩ mặc đồ đen chụm hai chân, bồng súng chào. Tên vệ sĩ được võ trang bằng tiêu liên đặc biệt, làm bằng nhôm rất nhẹ, nòng súng bằng thép đặc biệt và đạn cũng được chế tạo theo một công thức bí mật. Khi bắn đạn tỏa thành hình cánh cung, như đạn ghém, song khác đạn ghém ở điểm làm nạn nhân nhiễm độc và chết trong vòng mấy phút.

Đèn bên ngoài được tắt hết, không còn ngọn nào. Trong phòng, thiếu phụ đã kéo kín rèm đen che cửa sổ ngồi xuống bàn trang điểm lấy phấn son, bút chì vẽ mắt và nước hoa thượng hảo hạng ra làm đẹp.

Tiếng giầy người chồng đạp trên con đường

đá sỏi rạo rạo. Một chiếc xe hơi sơn đen đã chực sẵn trong bóng tối, bên lùm cây lớn. Ngày thường, hẳn ngự toàn xe Mét xe đắt 300, chỉ dành cho tỷ phú và vua chúa. Nhưng đêm nay, hẳn dẫn bọn vệ sĩ mang lại một chiếc xe rẻ tiền của Pháp, để khỏi lộ hình tích.

Xe hơi ra khỏi khu vườn rộng bát ngát, chạy nhanh vào thành phố. Một vệ sĩ hỏi tài xế :

— Nhìn kính hậu xem có ai đuổi theo không ?

Tài xế đeo vào mắt một cặp kính hồng ngoại tuyến có thể nhìn xuyên màn tối không cần bật đèn pha. Lát sau, tài xế đáp :

— Không có ai chỉ có xe mình thôi.

Gã đàn ông bây giờ mới cất tiếng :

— Rẽ sang bên phải.

Tài xế tỏ vẻ sửng sốt :

— Thưa, con được lệnh đến đây thì quẹo sang bên trái.

Gã chủ gắt :

— Anh cứ rẽ sang tay phải cho tôi. Chạy hết đường Yên Đổ, đến Hai Bà Trưng thì quẹo trái, xuống đường Võ di Ngụy, Phú Nhuận.

— Thưa, chạy thẳng đến Quang Trung, hay là...

Gã chủ lại gắt :

— Mày cứ lái đi, đến đâu tao dặn quẹo hãy hay.

Bị chủ mắng, tài xế ngậm hột thị. Hẳn biết rõ tính tình của chủ. Vì mỗi khi nổi cơn tam bành, chủ

hắn trở nên tàn nhẫn vô cùng.

Xe hơi phóng trên trăm cây số một giờ. Cho Phú Nhuận ban ngày nào nhiệt bao nhiêu thì ban đêm lạnh lẽ bấy nhiêu. Tài xế đạp lút ga xăng. Kim tốc độ vọt đến 140 cây số. Đến ngã tư Chi Lăng, gã chủ nói :

— Quẹo trái ?

Tài xế thẳng gấp bẻ tay lái vòng tròn, bốn bánh xe nghiêng ken két trên đường nhựa. Tiếng tu huýt của cảnh sát công lộ vang lên. Tài xế nói :

— Thưa, có xíp lè cảnh sát.

Một vệ sĩ chắt lưỡi :

— Mặc họ. Cứ phóng nhanh nữa lên.

Tài xế lại cúi mặt vào vô lăng. Tiếng tu huýt phía sau kéo thành hồi dài. Một chiếc bình bịch mở máy sẵn xả hết tốc lực rượt theo. Một tên vệ sĩ gài tài xế :

— Máy lái chậm như rùa. Biết thế để máy ở nhà cho rồi.

Gã chủ từ nãy đến giờ làm lì, nhún vai :

— Khó g hề gì. Cứ đạp xe lại.

Tài xế thẳng sát lè. Con đường Võ Tánh tối om. Phía trước lờ mờ tia sáng yếu ớt của trường Đại học Quân sự. Người cảnh sát lực lưỡng, đội mũ da trắng đậu mô-tô án ngữ đầu xe, rồi hỏi tài xế :

— Anh có nghe còi không ?

Tài xế lắc đầu :

— Không.

— Trong xe có mấy người ? Yêu cầu các ông

cho xem giấy tờ ?

Gã chủ quắc mắt nhìn lên vệ sĩ ngồi bên trái. Biết ý, hắn mở cửa bước xuống đường tay thủ khẩu súng « cò n » to tướng. Người cảnh sát công lộ chưa hiểu ất giáp ra sao thì bá súng đã giáng như trời đánh vào gáy. Nạn nhân ngã nhào, không kịp kèn một tiếng.

Cửa xe đóng sầm. Tài xế lại phóng như mưa rào.

Chạy được một quãng, người chủ hất hàm :

— Rẽ sang bên trái.

Tài xế giật mình sửng sốt. Từ nãy đến giờ, đã 3 lần quẹo trái. Từ đường Yên đô quẹo trái sang Hai Bà Trưng, rồi từ Võ di Nguy quẹo trái vào Võ Lánh. Giờ đây lại quẹo trái trở lại đường Ngô đình Khôi, nghĩa là trở lại đường Yên đô.

Tuy ngạc nhiên, tài xế không dám hé răng hỏi lý do. Trước khi được chọn làm tài xế, hắn đã trải qua lớp huấn luyện về phương pháp bảo mật. Hắn chỉ có nhiệm vụ : tuân lệnh vô điều kiện, không được hỏi han lời thôi.

— Quẹo trái !

Đến lượt 2 tên vệ sĩ giật mình. Chủ nhân là người có địa vị quan trọng, nửa đêm sai lái xe vào con đường đất tối om này làm gì ? Thường lệ, chủ nhân đi đâu đều được hộ tống cẩn mật. Riêng việc ra đi một mình không có xe trước dẹp đường, xe sau bảo vệ như đêm nay cũng đã làm họ thắc mắc.

Song nếu họ biết rõ kế hoạch của chủ nhân đêm nay họ sẽ hết thắc mắc. Riêng về phương diện an ninh, chiếc xe đen kiêu nhỏ của Pháp này là kỳ công của nghề chế tạo xe hơi. Bề ngoài nó là xe rẻ tiền, cũ kỹ khói phun khét lẹt, sườn xe kêu thét lên âm ỹ. Kỳ thật, nó lại là xe rất đắt tiền, còn đắt tiền hơn cả Mét-xê-đét của giới tỷ phú nữa.

Bốn võ xe của nó được đúc riêng tại Pháp, đạn bắn không nổ và xếp lếp. Thép xe rất dày phải là đạn bắn thiết giáp mới có hy vọng xuyên thủng, kính xe thì có tác dụng chống đạn. Động cơ của xe đã được xoay rộng lại, có thể chạy 250 cây số một giờ như chơi.

Tài xế tuân lệnh dừng lại trước một tòa biệt thự cổ hoang vu. Cửa biệt thự được mở sẵn, tài xế từ từ cho xe chạy vào. Không khí trong vườn đượm mùi rừng rợn, chết chóc. Đầu đây một con cú kêu thảm thiết.

Tài xế rung mình, tóc gáy dựng chơm chồm. Đột nhiên trong lòng hắn nổi dậy một cảm giác lạ lùng. Hắn lái xe đêm hàng trăm lần, nhưng chưa lần nào hắn có cái cảm giác khác thường này.

Bất giác hắn liên tưởng đến vợ con ở miền Trung. Mỗi năm hắn được phép về thăm nhà một lần, mang theo một số lương hậu hĩ. Chủ nhân có thói quen trả lương rộng rãi, nên gia đình hắn không đến nỗi túng thiếu, song đã nhiều lần hắn nảy ra tư tưởng xin nghỉ. Nhưng người ta trả lời

hắn thẳng thừng như sau :

— Đã vào làm việc trong này thì không bao giờ được thôi. Đã ký giấy làm là làm mãi. Nếu không bắt buộc sẽ phải thủ tiêu anh cho anh khỏi bép xép.

Bép xép! Thật ra, hắn biết nhiều nhưng chưa hề bép xép. Vì nếu bép xép hắn đã thuật lại những chuyện độc nhất vô nhị từng xảy ra bên trong tòa lâu đài ngàn một đêm lẻ của vợ chồng chủ nhân.

Đêm nay, ruột nóng như đốt, hắn bỗng nghĩ đến bỏ trốn. Hắn đã chán ngán cuộc đời bí mật.

Như bị thôi miên, hắn vận công tắc cho động cơ rồ lên. Chủ nhân vừa bước xuống, cửa xe mới đóng, nghe máy nổ vọt vàng ngoảnh lại. Hoảng hết, tài xế gài số de, sửa soạn lùi lại thật nhanh. Xuyên qua màn tối mắt chủ nhân quắc lên dữ tợn:

— 514, bắt lấy nó,

514 là số hiệu của một vệ sĩ trẻ tuổi, thân hình cao lớn, nét mặt phũ phàng, một vết dao in hẳn trên trán, ngón tay to và vuông, trông như ngón tay của kẻ chuyên bóp cổ nạn nhân lấy tiền. Thật ra 514 đã dùng ngón tay này giết người nhiều lần. Hai ngón tay hắn chụm lại đủ biến thành vũ khí ghê gớm

Nghe chủ nhân gọi, 514 mở tung cửa phía trước. Xe chưa kịp lùi thì tắt máy. Tài xế run lẩy bẩy như sốt rét. Chủ nhân quát:

—Đừng tánh! Mang hắn vào trong này tao

hỏi chuyện.

Tài xế vừa bước khỏi xe thì một quả thời sơn vù vào mặt. Hấn ngã nhào xuống cỏ. Chủ nhân cau mày :

— Tao đã bảo đưa hấn vào trong nhà cho tao hỏi chuyện mà.

Bị chủ mắng, như mèo cắt tai, hai vệ sĩ khiêng nạn nhân vào trong ga-ra! Một cánh cửa nhỏ ăng thông từ ga-ra với nhà trên. Mọi người có mặt đầy đủ, đèn mới được bật sáng. Trước đó chủ nhân đã cần thận ra lệnh kéo kín rèm cửa.

Người lạ vào phòng phải kinh ngạc vì những tấm màn quá dày. Đó là loại rèm bằng nhung đen, loại dùng ở xứ lạnh trong đại chiến thứ hai để ngăn ánh sáng lọt ra ngoài những đêm có máy bay địch. Đồ đạc rất sang trọng, toàn là nân ghê nhập cảng từ bên Pháp, nhưng không hiểu sao vẫn phảng phất mùi chết chóc ghê rợn.

Tài xế bị tím tóc dựng dầy, hai mắt đỏ ngầu. Chủ nhân quát:

— Mày lãnh của lão Hoàng bao nhiêu tiền để hại tao?

Tài xế chắp tay xá lia lia:

— Thưa, con đâu dám phản ông. Con còn vợ con ở nhà...

Chủ nhân cười nhạt :

...Hừ, bọn mày luôn luôn đóng kịch thật giỏi.

Tại sao mày lái xe ra đường?

— Thưa ông, con không hiểu tại sao lại có cú chỉ rõ đại như vậy. Thú thật là con sợ. Đường như con bị ma đuổi.

— Hừ, ma đuổi. Nếu vậy tao đưa mày xuống ấy làm bạn với ma luôn thể.

Gã tài xế lái nhải van xin nữa, nhưng chủ nhân đã trừng mắt ra hiệu cho 514. Từ nãy đến giờ, 514 khoanh tay dựa lưng vào góc tường, miệng phì phèo thuốc lá, dáng điệu nhàn tản, như khán giả của cuộc múa võ Sơn đông ngoài đường phố. Nghe chủ nhân ra lệnh, 514 cứng người lại, mắt phóng ra những tia lửa gian ác.

Biết chết, gã tài xế vụt đứng dậy. Nhanh như cắt, hấn cho tay vào túi quần, rút súng Hấn chữa về phía chủ nhân bóp cò. Song 514 đã được huấn luyện riêng để bảo vệ chủ nhân, Gã tài xế tuyệt vọng chưa kịp đặt tay vào cò thì 514 đã co chân đá mạnh, khẩu súng lục bị văng xuống đất.

Gã tài xế chỉ kịp kêu một tiếng « trời ơi » rồi nằm vật xuống. Phát atemi của 514 đã giáng vào màng tang hấn, máu chảy chan hòa. Sợ hạ độc thủ một lần chưa chết, 514 bồi thêm phát thứ hai. Lần này gã tài xế tắt thở.

Trong khi ấy, chủ nhân cứ đưa cổ tay lên xem giờ, ra vẻ nóng ruột. 514 hỏi, cung kính :

— Thưa, có cần mang xác ra vườn chôn không 326 xen vào :

— Tôi sẽ dẫn anh xuống hầm. Dưới đó có chỗ

chôn kín đáo và ngon lành.

514 giương đôi mắt sừng sốt nhìn bạn. 326 là bạn của bạn đã lâu. Hấn định ninh 326 mới đến tòa biệt thự này lần đầu. Không ngờ 326 đã biết rõ. Biết mà không nói. Như vậy có nghĩa là 326 được chủ nhân tin cậy hơn hẳn.

Đột nhiên 514 dâm ra sờ sợ. Không khéo 326 thủ tiêu hẳn cũng nên. Trong tổ chức, vấn đề thủ tiêu nhân viên đã xảy ra như cơm bữa. Kể nào làm chủ nhân phạt ý là mất mạng như chơi.

Chủ nhân nhìn 514 giọng ngọt ngào :

— Mày giỏi lắm, Ngày mai, tao sẽ thưởng tiền cho mày.

514 cười híp mắt :

— Cám ơn ông.

326 đi trước, 514 lời xác gã tài xế lệt lệt theo sau. Hai người lặng lẽ đi qua hai căn phòng rộng thênh thang và tối như hũ nút. 514 hỏi bạn :

— Sao không bật đèn cho sáng ?

326 cười hềnh hếch :

— Mày ngu như bò ấy. Vặn đèn lên để lão Hoàng biết à ?

— Lão Hoàng ! Lão Hoàng ! Lão là cái gì mà mày sợ thế ? Tao chỉ một mình, một lưỡi dao là 10 lão Hoàng cũng bị làm thịt hết trong nháy mắt.

— Nếu mày can đảm như vậy thì còn nói gì nữa. Lát nữa tao sẽ đề nghị.

326 đứng lại, rọi đèn bấm. Ngón tay cái của

hấn ấn vào cái nút nằm giấu sau tấm lịch. Cánh cửa bí mật trong tường mở ra nhè nhẹ.

514 rùng mình, nửa kính phục, nửa lo ngại. 326 gắt một cách thân mật :

— Mày sợ ma không ? Chắc là mày không sợ ?

514 nhún vai :

— Thiên lời tao còn chẳng sợ, huống hồ là ma.

— Ô, mày xứng đáng là bạn của tao ! Đây là đường xuống hầm. Hầm này chỉ có mấy người thân tin được biết. Dưới hầm cất toàn kim cương và vàng thoi. Yêu cầu mày đừng táy máy đấy.

— Tao thanh liêm lắm. Rồi mày coi. À còn của nợ này, làm sao mà thủ tiêu được ?

— Mày sẽ đào đất chôn nó dưới hầm. Tao vừa bật điện, mày xuống đi. Cần thận kẻo ngã gãy chân tao không cứu đâu.

514 từ từ tụt xuống bằng cái thang sắt nhỏ xíu. Hai chân hẳn chạm nền xi măng láng bóng. Một mùi lợn giọng theo ngọn gió thổi lại. 514 hùng háng ho đang ở miệng hầm. 326 la to :

— Mày tránh ra để tao liệng xuống.

Bịch một tiếng, thi thể gã tài xế khốn nạn rớt xuống hầm. Âm thanh dội lên nghe rợn gáy.

326 dặn với :

— Mau lên mày, Xềng cuốc ở bên tay mặt. Mày đào nhanh lên. Trong 5 phút, phải xong hết.

514 đi sâu vào phía trong. Khác với lời 326 nói, hầm không rộng là bao. Hấn cũng chẳng thấy hạt

soán và vàng thoi đầu cả. Trước mặt hần, mấy đống xương trắng hếu nằm chèn nhènh, có bộ xương chưa rửa hết thịt, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. 514 chùn chân bước không vững nữa.

Chợt nghĩ ra, hần mới biết đại. Hơn 30 tuổi, trong đó có 10 tuổi trong nghề tinh báo, không hiểu sao hần lại có thể đại đến thế. Ngày xưa, vua chúa thuê người xây lăng, xây xong thì giết luôn bọn thợ. Ngôi mã của Tào Tháo đã chôn sống hàng trăm người. Chủ nhân của hần thường được so sánh với Tào Tháo vì tinh tình quỷ quyết và thâm độc. Chủ nhân có thể tìm cách giết hần để bảo vệ bí mật công tác, một công tác mà hần đoán phỏng là vô cùng quan trọng.

Hần vội chạy lại miệng hầm. Và hần thẹn chín cả mặt 326 vẫn ở phía trên. 326 đứng đỉnh :

— Mày thấy xẻo cuốc chưa ?

— Chưa thấy đầu cả.

— Thế thì thôi. Chào mày.

514 giạt mình. Hần vừa khám phá ra một chi tiết quan trọng. Cái thang bằng sắt đã biến mất. Từ nền xi măng lên đến miệng hầm cao gần bốn thước hần không tài thoát khỏi nếu không có thang. Hần la lớn:

— Thang đâu ? Tại sao mày cất thang ?

326 cười xỏ lá :

— Ồ, mày chậm hiểu quá ! không cất thang mày trèo lên thì sao ? Cách đây 10 phút, tao đã bảo

là mày ngu như bò. Bây giờ, tao nghiệm là đúng. Vì chỉ có con bò mới đại đột nhảy xuống hầm được dùng để chôn sống tử tù. Tao dặn mày đi tìm xẻo cuốc vì thú thật tao chưa hề xuống hầm, tao sợ có xẻo cuốc thì phiền lắm. Vì mày có thể phá hầm trốn ra, nhưng đó chỉ là quá lo xa mà thôi, vì người ta bảo tao là hầm xây toàn bằng xi măng cốt sắt, cốt mìn nổ cũng không chuyên, huống hồ, cuốc xẻo đào bới.

— Đồ đều.

— A ha phút này mà mày còn mắng tao đều, quả mày ngu như bò thật. Thôi, vĩnh biệt mày, tao đi đây. Mày có cần nhẫn mấy con ca-ve trong Chợ Lớn không ?

514 sực nhớ đến cuộc sống ném tiền qua cửa sổ trong thời gian làm việc dưới quyền chủ nhân. Kh ng đêm nào là hần không chễm chệ trên đệm chiếc xe Hoa kỳ bóng loáng và dài ngoằng, lái vào Chợ Lớn để tâm sự xác thịt với đạo nữ bình tình ái thơm phức mùi nước hoa Sa nen số 5, dưới ánh đèn đỏ, bên cạnh đồng chai sâm banh mở nút kêu bôm bốp.

Hần còn nhớ mãi căn phòng man mát trong một đại khách sạn. Man mát vì máy điều hòa khí hậu được mở suốt ngày đêm, nhưng phần nào cũng vì được cọ sát với làn da của người yêu. Hần yêu bao nhiêu phụ nữ, hần không còn nhớ rõ hần chỉ nhớ là người nào cũng có làn da man mát, dưng vào là quên hết thời tiết Saigon nóng nực bên ngoài.

Xã hội ban đêm đầy mông, mù và ngực loạn xa đã biến mất. Chỉ còn lại thực tại phũ phàng. Cần lắm lộn mửa mà hẳn không tài nào ra khỏi.

514 van vi :

— Tôi lay anh, Anh thả thang xuống lên.

326 cười :

— Chịu thôi. Tao thương mày thế đấy, sao người ta lại không thương tao. Vì tíu a a em tao có thể cứu mày. Nhưng người ta sẽ đem tao ra tiêu.

— Tôi biết anh thương tôi lắm. Nếu anh cứu tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ quên ơn.

— Ồ, tao đã quá quen với những lời cảm ơn.

— Không, tôi không hứa suông đâu. Tôi sẽ đền ơn anh một cách vô cùng hậu hĩ. Chắc anh cũng biết tôi có số tiền rất lớn ở nhà băng.

— Tao biết rồi. Mày nổi tiếng trong đám anh em về tài xoay xở. Chủ nhân sai tao chôn sống mày chẳng qua là để cướp tay trên.

— Trời ơi, anh phải cứu tôi. Thang sắt đâu ? Anh cho tôi lên đi.

— Chúng mình chưa nói hết chuyện. Mày cứ nói đi. Mày để tiền trong băng nào ?

— Ở Hồng Kông.

— Khỉ khờ, Hồng Kông xa tíu mù tao ít có thời giờ đi xa, vả lại tao có cái tật say sóng nên ghét máy bay. Mày chịu khó tặng tao cái giấy chuyển

đeo cô nạm hột soàn đi.

— Sao anh biết ?

— Hừ, mày hờ buồn cười ghê ? Theo sự ước lượng của bọn cuộc chèo kim cương thì bọn hạt soàn của mày trị giá ít nhất 10 triệu đồng. Tao biết là mày không bỏ trong két ngân hàng, mà là giấu ở nơi khác. Trong phòng con nhân tình của mày chẳng hạn.

— Anh đoán đúng. Anh cứu tôi, tôi xin biếu anh bọn hạt soàn.

— Đào ời, mày đa mưu, túc kế, tao không dám tin mày. Đối với tao, cái gì cũng tiền trao, cháo múc.

Từ dưới hậu vọng lên tiếng thở dài nảo nuốt. Trên miệng hàm 326 cười gằn :

— Nếu mày còn tiêc của thì tao đi vậy. Chào chú này nhé, tao đi đây.

514 gọi lớn :

— Kuông, anh đừng đi vội. Tôi xin chỉ nơi giấu bọn kim cương. Tôi cất sau tủ lạnh trong phòng con nhân tình ở Chợ Lớn. Anh bằng lòng chưa ? Anh giồng thang xuống cho tôi.

326 cười ré lên :

— Thả thang xuống để mày hạ thủ tao ấy à.

— Anh đừng vội. Tôi đã biếu bọn hột soàn cho anh, anh có 10 triệu trong tay anh phải cứu tôi.

— Ở mày nói cũng lúng, nhưng đêm nay tao bận quá. Chủ nhân dặn tao trong nửa giờ phải